

WANDELGIDS

Provinciedomein de Baliekouter

- I geologie
- I geschiedenis
- I flora
- I fauna

Provincie
West-Vlaanderen
Door mensen gedreven

Kwaliteit. Het zit in ons.

Een zand-lemige kouter

Het oostelijke deel van de Baliekouter ligt duidelijk hoger dan de westelijke meersen van de Mandel. Het is een echte kouter, nl. gronden die reeds vroeg ontgonnen werden. In de naam “kouter” vinden we de Latijnse stamvorm “cultura” of “bebouwde grond” terug. Wat niet wil zeggen dat het om een Romeinse ontginning gaat, want in latere Romaanse dialecten werd met het woord “coutures” open landerijen aangeduid.

De Baliekouter bestond grotendeels uit akkers en door de afwezigheid van bomen was het een open landschap. De bodem is uit een mengsel van zand en leem opgebouwd; ideaal geschikt voor graangewassen maar soms ook te droog.

Het alluvium van de Mandel

De weiden langs de Mandel liggen heel wat lager. Tijdens de winter behoren ze tot het winterbekken van deze beek. Geërodeerd zand, leem en klei werden en worden tijdens winterse overstro-

mingen in de vallei afgezet. Aangezien de zwaardere zanddeeltjes het eerst buiten de eigenlijke beekbedding neerslaan, ontstaat er een wat hoger gelegen, zandige "oeverwal". Verder buiten de bedding, waar er bijna geen stroming is, slaan de lichtere leem- en kleideeltjes neer en zorgen voor een aanrijking. Deze beekafzetting noemt men het alluvium. Doordat dit proces zich gedurende eeuwen herhaalde, verkreeg men er een vruchtbaarder grond, praktisch uitsluitend als weide of hooiland te gebruiken.

De meanders van de Mandel

De Mandel was vroeger een levende beek, die al kronkelend naar de Leie vloeiende. De ruilverkaveling St.-Baafs-Vijve maakte hier rond 1980 definitief een einde aan. De Mandel werd binnen een strak keurslijf gedwongen. Enkele meanders bleven als afgesneden arm behouden. Aan de overkant van het Teeuwenbrugje vinden we een meander die beheerd wordt door de dienst Natuur van het Vlaamse Gewest.

Een dorp met geschiedenis

Wakken wordt een eerste maal vermeld in de annalen van de St.-Pietersabdij in Gent ca. 791 als "villa noncupante Uuackinio". De betekenis van de plaatsnaam is onduidelijk; verwijst ze naar de persoonsnaam Wako of duidt ze op een vochtige plaats? In 1038 nam de Franse koning Hendrik I, op vraag van graaf Boudewijn V en van abt Wicardus, de goederen van de St.-Pietersabdij onder zijn hoede. Later kwam de heerlijkheid Wakken in het bezit van diverse families. Op het eind van de 15e eeuw kwam Andries Andriessen, schepen van het Brugse Vrije, in het bezit van de heerlijkheid Wakken. Als zijn dochter rond 1480 huwt met Antoon II, kleinzoon van Filips de Goede en zoon van de Grote Bastaard Antoon I, brengt zij de heerlijkheid in het huis van Bourgondië.

Het Bourgondisch Wakken

Deze bastaardtak der Bourgondiërs telde enkele voortreffelijke nakomelingen. Adolf van Bourgondië, zoon van Antoon II, was gouverneur van Zeeland, burgemeester van 't Vrije, vice-admiraal van Vlaanderen, grootbaljuw van Gent en buitengewoon afgezant van koning Filips II. Ook Karel van Bourgondië was zeer bekend als graaf van Wakken, opperbaljuw van Gent en opperbevelhebber van de koninklijke vloot te Duinkerke. In 1614 werd de heerlijkheid Wakken tot baronie en in 1626 tot graafschap verheven.

In Sanderus' "Flandria Illustrata" (1641) staat de dorpskern en het kasteel van Wakken afgebeeld. Het kasteel was een door parken omgeven paleis. Grootse feesten en ontvangsten hadden er plaats. In 1556 kwam Karel V er op bezoek. Na de Negenjarige Oorlog (1688-1697) verlieten de Bourgondiërs de streek.

Het huidige Wakken

De aanleg van de dorpskom van Wakken gaat grotendeels terug op de 17e-eeuwse toestand. Het centrum is de driehoekige Wapenplaats, het vroegere oefenterrein van de soldaten. De

bebouwing dateert hoofdzakelijk uit de 19e eeuw. De huizen met neoclassicistische lijstgevels, vooral aan de westzijde van de markt, vertonen een stedelijk karakter. De dorpskom van Wakken werd in 1998 als dorpsgezicht geklasseerd. Ook het kasteel, de schandpaal in het kasteelpark, de voormalige brouwerij Roelandts, het vroegere gemeentehuis, de kerk en de pastorie op het kerkhof achter de kerk zijn als monument geklasseerd.

De St.-Catharinakapel

Op dezelfde kaart van Sanderus zien we in de achtergrond de St.-Catharinakapel. Deze kapel werd opgericht door de eeuwenoude gilde van Sint-Catharina uit Wakken. Waarschijnlijk werd zij in de loop van de geschiedenis herbouwd en later ook diverse malen hersteld. Tot in 1979 stond in de kapel een notenhouten beeld van de heilige Catharina met het wiel. Bij Sinte-Catharina diende men tegen het Catharina-wiel, een huidziekte van mens en dier.

Boerderijen in de omgeving

In de omgeving van de Baliekouter vinden we diverse interessante boerderijen. Ten noorden van het domein, waar de Mandel tot tegenaan de gewestweg Tielt-Wakken buigt, liggen er twee, nl. het "Goed ter Hoyen" en het "Patrijzenhof".

Het Goed ter Hoyen stond reeds in 1300 als een achterleen van de Gentse Sint-Pietersabdij bekend. Als leenhof bezat "Ter Hoyen" enkele achterlenen. Het bestond uit een hoeve en een kasteel,

Goed ter Hoyen

beide omwald. Ook een molen, een herberg en de rechtbank "De Roode Vierschaere" behoorden tot de heerlijkheid. De burggraaf van "Ter Hoyen" bewoonde tot in de 16e eeuw een fraai kasteel, dat in Sanderus' "Flandria Illustrata" als "Castellum de Markeghem" afgebeeld staat. Tijdens de tachtigjarige oorlog hielden zowel inquisiteurs als geuzen huis in "Ter Hoyen". Van 1578 tot het begin van de 18e eeuw verviel het geplunderde kasteel tot puin. In 1894 startte de toenmalige pachter met een cichorei-ast op de kasteelmote en rond 1930 werd ten westen van het kasteelrestant een uitbouwseltje met trapegevel gemetseld. Dit is wat we vandaag op de mote zien.

Rechtover "Ter Hoyen", aan de andere kant van de Mandel, vinden we de hoeve "Patrijzenhof". Op deze plaats komt de oude

Mandelbeek samen met de Mandel. Sinds de Frankische periode ligt hier het omwalde "Goed Ter Winckle". Al van in de vroege Middeleeuwen was dit "Goed" samen met "Ter Hoyen" een verdedigingspunt bij deze twee riviertjes. Op de kaart van Ferraris staat "Ter Winckle" als een achtvormige omwalling met een neerhof afgebeeld. Op de Van Der Maelenkaart van 1862 is er sprake van 't Patrijze Goed.

De Ommegangstraat, die het domein in het zuiden afgrenst, leidt naar het Teeuwenbrugje, een wandel- en fietsbrug. Net er voorbij links ligt de oude hoeve "Blauw Kasteel". Ook deze hoeve was vroeger een heerlijkheid die toebehoorde aan de heer van Ingelmunster. Boven de deur van de hoeve vinden we het wapenschild van de Heren van Ingelmunster, de familie de Plotho. Naar verluidt vertrok er een onderaardse gang vanuit de woning naar

Kasteel van Wakken

een noordoostelijk gelegen bos. Het Blauw Kasteel was door wallen omringd en beschermd met een ophaalbrug. Op de grote binnenkoer was er plaats voor oefeningen van soldaten. Het Blauw Kasteel dankt zijn bekendheid aan de wapenstilstand die er getekend werd tussen Frankrijk en Engeland. Toen Gewijde van Dampierre, graaf van Vlaanderen, een alliantieverdrag sloot met Eduard I, koning van Engeland en zijn leen opzegde aan de Franse koning Filips de Schone, verklaarden de Fransen de oorlog

en namen de graaf gevangen. Door toedoen van Jan van Rode werd in 1297 een wapenstilstand getekend in het Blauw Kasteel. Lang hield die niet stand, want in 1302 volgde de slag der gulden sporen.

Landschapsevolutie

Het landschap van de Baliekouter ten tijde van Ferraris bestond uit een lappendeken van elementen. Ten zuiden, tegenaan de Ommegangstraat, lag een open kouterlandschap. Ten noorden, tegenaan de Mandel, wisselden met knotwilgen afgezette weiden en hooilanden elkaar af. Ook twee loofbosjes zorgden voor het boerengeriefhout. De hele omgeving was rijk aan hout: talrijke bossen en bosjes, hagen, knotbomen, dreven langs de wegen, boomgaarden rond de erven enz.

Tweehonderd jaar later ziet alles er veel kaler uit. Bossen, houtkanten en bomenrijen zijn bijna volledig verdwenen. Het landschap is in een strak keurslijf gedwongen en de Mandel gekanaliseerd. Wakken is tot net over de Ommegangstraat gegroeid en de bebouwing sluit aan bij die van Markegem. Gelukkig zijn de valleien van de Mandel en van de oude Mandelbeek als open ruimte behouden. Dit geldt ook voor de erbij aansluitende kouters zoals de Baliekouter.

De Mandel

De Mandel is een belangrijke zijbeek van de Leie. Zijn naam gaat terug op het Germaanse "Mande", wat woelig water betekent. Hij ontspringt in de omgeving van Passendale en mondt zo'n 40 km verder in St.-Baafs-Vijve in de Leie uit. Ooit hebben er op de Mandel platbodems en kleine zeilschepen gevaren. Sanderus vertelt dat vanuit Roeselare goederen via de Mandel werden verscheept. In 1840 koos men voor de aanleg van het kanaal Roeselare-Leie (Ooigem); de Mandel kronkelde te veel en slibde te snel dicht.

De Baliekouter

De gronden – kouter en meersen – gelegen tussen de Ommegangstraat, de gewestweg Wakken-Tielt en de Mandel werden in de loop van de geschiedenis met diverse namen aangeduid. Naast Baliekouter vinden we er namen met Kapelrij terug zoals: Kapelrijkouter, Kapelrijmeers en Kapelrijbos. Hierbij wordt verwezen naar de St.-Catharinakapel.

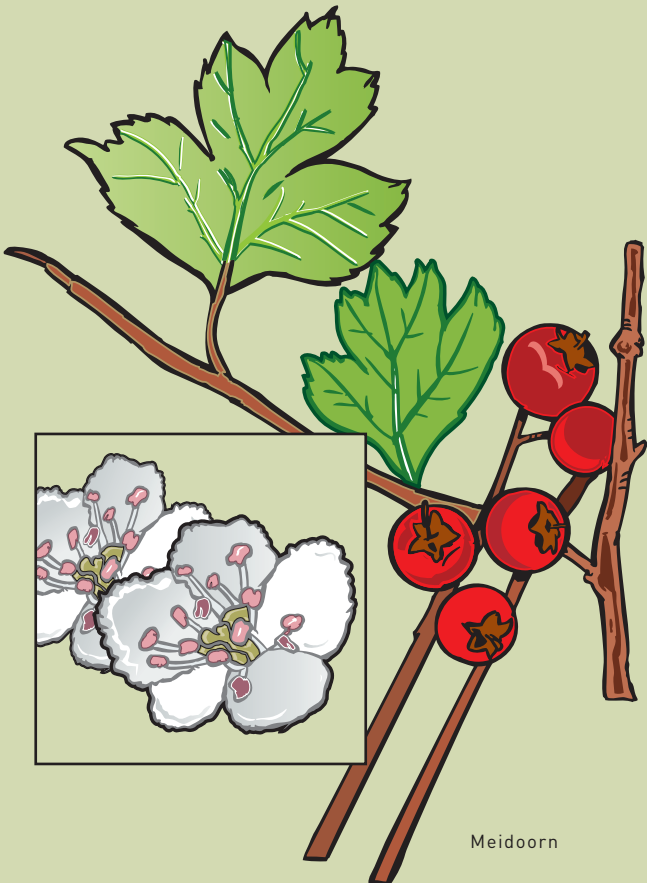
De naam Baliekouter houdt verband met een tolbarrière of balie op de verbindingsweg van Waregem naar Tielt.

Aangeplant

Het bos van de Baliekouter werd in de winter van 1993-1994 aangeplant. Er werden hoofdzakelijk inlandse loofbomen en struiken voor gebruikt. Op twee plaatsen werden Noord-Amerikaanse soorten, nl. de **moeroseik** en de **witte esdoorn** geplant, voornamelijk wegens hun mooie herfstkleur. De belangrijkste inlandse soorten zijn de **zomereik** en de **beuk**, op de voet gevolgd door de **esdoorn**, de **boskers**, de **zomerlinde**, de **schietwilg**, de **es**, de **abeel** en de **berk**.

De bomen werden meestal in grote groepen geplant met aan de rand diverse struiken. De bedoeling is dat de struiken vanuit de

Meidoorn

rand indringen in het bosgedeelte zodra de bomen groot genoeg zijn en voldoende licht doorlaten.

Opvallende soorten

Bepaalde struiken of bomen zijn best opvallend als ze in de lente bloeien of in de herfst vruchten dragen. De **sleedoorn** is er vroeg bij. Zijn witte kersenvloempjes vrolijken het nog bladloze hout op. Het is een typische struik van lichtrijke bosranden; met zijn worteluitlopers vormt hij er stekelige struwelen. Twee andere roosachtigen, de **hondsroos** en de **meidoorn**, hebben hun stekels en

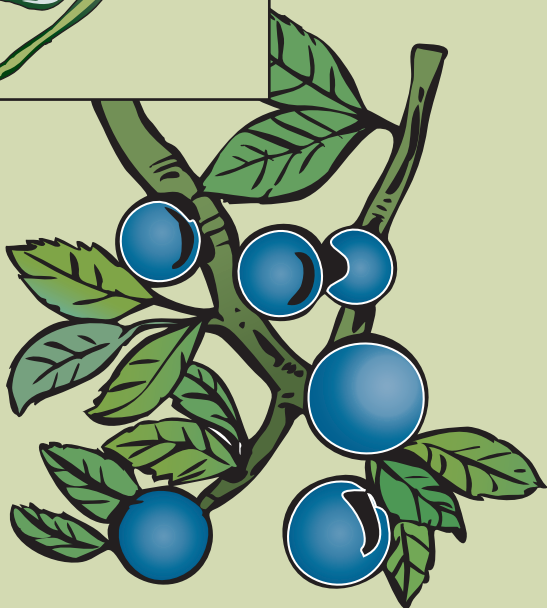
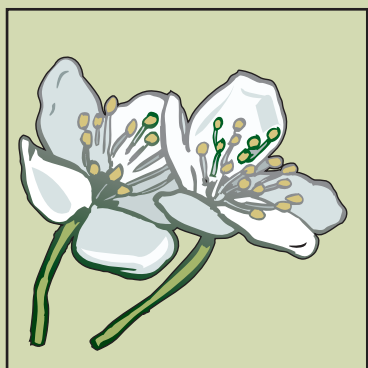

Kardinaalsmuts

hun mooie bloei met de sleedoorn gemeen. Het zijn laatbloeiers die pas in mei op hun mooist zijn.

Alle drie zijn het bessendragers. Bij de sleedoorn zijn dat kleine, blauwe pruimpjes, de meidoorn heeft trossen van rode bessen en de hondsroos de typische rode bottels. Met wat geluk kun je in de herfst de vruchten van de **kardinaalsmuts** bewonderen. Het zijn vierhokkige, steenrode of purperrode besvruchten die de vorm hebben van een kardinaalsmuts. Als de vrucht openbarst, komen de oranje zaadjes te voorschijn. Lang duurt deze pracht niet; merels, lijsters en andere vogels lusten de bessen wel.

Sleedoorn

Pinksterbloem

Spontaan verschenen

Als pionier kent de **boswilg** een vlotte verspreiding. Hij was er als eerste bij om zich hier en daar in de jonge beplanting te vestigen. Dankzij zijn snelle groei, weet hij voldoende voorsprong te

behouden. Typisch zijn de rechtopstaande katjes, op de ene boom zijn het mannelijke, op de andere vrouwelijke; men spreekt van tweehuizig. Voor de bestuiving heeft de boswilg bijen en andere insecten nodig. Na enkele weken zijn de zaden rijp en, gedragen door vederlicht pluis, zoeken ze nieuwe horizonten op.

Bessendragers hebben vogels nodig om zich te verspreiden. In de Baliekouter bereikten zo de **vlier**, de **lijsterbes**, de **meidoorn** en de **Amerikaanse vogelkers** het nog jonge bos. De eerste drie werden met open armen ontvangen. De laatste, werd wegens zijn agressief karakter verwijderd. Immers niet voor niets noemen Nederlanders hem "de bospest". Eenmaal uitgezaaid duurt het maar enkele jaren voor hij bessen draagt en na korte tijd is hij dan praktisch niet meer uit te roeien. De aanwezigheid van vlier wijst op rijke, bemeste grond, terwijl de lijsterbes de voorkeur geeft aan een arme en droge bodem.

Het spontaan verschijnen van **brem** in de Baliekouter, kan op een vroeger gebruik als groenbemester wijzen. Bremzaad is zwaar en verspreidt zich niet gemakkelijk, maar het blijft vele jaren kiemkrachtig. Daar er in de omgeving geen bremstruiken stonden, was er waarschijnlijk nog goed zaad aanwezig in de bodem. Brem is een unieke plantensoort. Zijn groene twijgen staan het jaar rond in voor de koolzuurassimilatie. Prachtig is zijn bloei en merkwaardig zijn de "explosieve" bloemen. Let hiervoor op een bij of een hommelm die een net geopend brembloempje bezoekt, of probeer het zelf uit met je kleine vinger. In de herfst knettert de bremstruik

als zijn vruchten openspringen. Een bremstruik bereikt geen hoge ouderdom, hoogstens een goede tien jaar.

Opvallende kruiden

Diverse kruiden zijn eveneens spontaan verschenen. Opvallende soorten zijn de **dagkoekoeksbloem**, het **wilgenroosje**, het **Sint-Janskruid** en de **hondsdrif**.

De **dagkoekoeksbloem** bloeit met rozerode bloemen van eind april tot diep in de herfst. De soort houdt van de halfschaduw en van vochtige, voedselrijke zandgronden. Bosranden, slootkanten en heggen zijn haar biotoop.

Het **wilgenroosje** en het **Sint-Janskruid** daarentegen zijn zon-aanbidders. Het wilgenroosje brengt massaal zaadjes voort, tot honderdduizenden per plant, die met een valschermpje van haren uitgerust zijn. Het is een pionier die lang stand kan houden. Zijn wortel kan een kwarteeuw oud worden en groeit 1 meter per jaar in horizontale richting.

Het **Sint-Janskruid** staat ook in groep; het breidt zich via wortelstokken uit. Rond Sint-Jan (24 juni) bloeit de plant volop. Zijn voorkeur gaat uit naar droge, zonnige plekken. Sint-Janskruid werd ook als rituele plant gebruikt: zijn bloei rond de langste dag, zijn geperforeerde blaadjes en het feit dat men een druppel rood vocht, zgn. bloed, uit de ongeopende bloem kan persen waren hier niet vreemd aan. Nu nog wordt het kruid en de olie in de geneeskunde en de cosmetica gebruikt.

Planten van poelen en weiden

In het heldere water van grachten en poelen groeit het **sterrenkroos**. Het is een amfibische plant, die zowel in het water als op het droge voorkomt. Van de watervorm groeien de stengels ongeveer verticaal naar het wateroppervlak en vormen daar rozetten van bijeenstaande bladparen, een soort "ster" dus.

De **blaartrekkende boterbloem** behoort ook tot het gezelschap van de waterkant. Als hij in het water groeit, vormt hij drijvende,

waterranonkelachtige bladeren. De blaartrekkende boterbloem is een eenjarige plant met dikke, vlezig stengels en kleine gele bloempjes. De plant bezit een blaartrekkend sap dat de bedelaars vroeger gebruikten om medelijden op te wekken.

De **pinksterbloem** is een typische graslandplant die bemesting schuwt. Rond eind april kleurt zij hooilanden, weiden en zelfs gazons licht lila. In de Baliekouter komt zij het meest voor in het verst van de hoeve gelegen hooilandperceel. Doordat er hier enkel gehooid wordt zonder bemesting zal de voorjaarsbloei er uitbundiger en verscheidener worden.

Riet, rietgras, kropaar en glanshaver

Langs lichtrijke boskanten en rond beken groeien diverse forse grasachtigen. **Riet** is er wel de bekendste van; wie kent niet deze fraaie plant van de waterkant, die door Gezelle bezongen wordt:

“O, ’t ruischen van het ranke riet!
hoe dikwijls zat ik niet
nabij den stillen waterboord
alleen en van geen mensch gestoord,
en lonkte ’t rimplend water na,
en sloeg uw zwakke stafjes na,
en luisterde op het lieve lied
dat gij mij zongt, o ruischend riet!”

Riet is een slanke, hoge plant die bovenaan een ijle pluim bezit en meebuigt met de wind. Erg algemeen is hij niet in de Baliekouter, het erop lijkend **rietgras** groeit er frequenter.

Rietgras is eveneens een typische oeverplant. Hij is minder fraai en geliefd als zijn naamgever. In de Baliekouter is hij echter de algemene oeverplant op diverse plaatsen. Rietgras is een indicator van voedselrijkdom en wijst ook op dynamische omstandigheden. Vandaar dat je hem vindt op de overgang van de kouter naar de vallei van de Mandel.

Kropaar is een gemakkelijk herkenbaar gras; zijn aartjes staan in dichte kluwens opeengehoopt in een driehoekige structuur rond

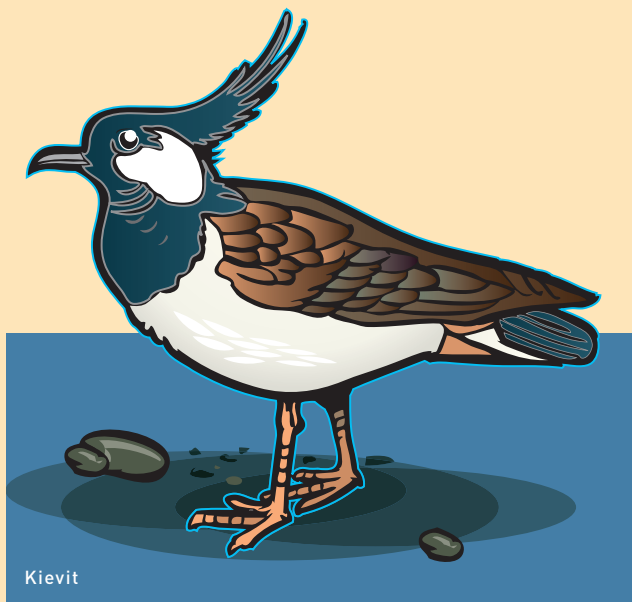
de centrale stengel. Hij behoort tot de meest algemene grassen en houdt van voedselrijkdom. Bij winterbegrazing verdwijnt hij uit de weide.

De **glanshaver** is een nog forser gras dan de kroppaar. In weiden vind je hem niet, hij verdraagt hoegenaamd geen begrazing. Des te algemener is hij langs wegbermen en in bepaalde hooilanden; hij houdt immers van bemesting. Hij bloeit met een rijkbloemige, maar vrij losse pluim en glanst in de zon.

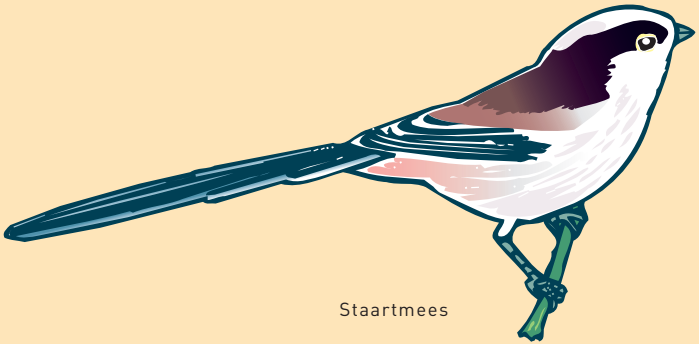

Buitelende Kieviten

De lage weiden tegenaan de Mandel vormen de broedbiotoop voor de **kievit**. Typisch voor deze gekuifde weidevogel is zijn zwart-wit-tekening en zijn roep: "kioeuiet-uiet-uiet". In de vroege lente buitel het mannetje boven zijn territorium terwijl hij luidkeels roept. Tuimelen en daarna plots optrekken doet hij als een volleerde stuntvlieger. Het kievitennest heeft niet veel om het lijf: een kuiltje in een weide of akker volstaat. Het wijfje broedt de vier goed gecamoufleerde eieren uit. Het mannetje houdt de wacht en valt elke mogelijke vijand met veel misbaar aan. Zodra de jongen uit het ei zijn, gaan ze op stap. Ze volgen hun moeder terwijl ze hun eigen kostje bij elkaar zoeken. Echt veilig is het nooit; roofvogels, kraaien, eksters, reigers, vossen ... lusten wel een jong kuiken. Zodra moeder of vader alarm slaan, drukken de kuikens zich plat tegen de grond en dankzij hun schuilkleuren worden ze één met het omgevende gras.

Kievit

Staatmees

Rammelaars sloven zich uit

Tussen rammelaars en moerhazen botert het niet al te goed. Een rammelaar doet heel wat moeite om bij een wijfje in het gevlei te komen. Zodra hij te dicht nadert, springt zij weg. Als hij te zeer aandringt, deelt zij enkele rake klappen uit met haar voorpoten. Het duurt soms dagen voor er meer toenadering is. De moer went langzaam aan zijn aanwezigheid. Tijdens het grazen zit hij naast haar en bij het rusten ligt hij tegenaan haar. Ten slotte probeert hij onder haar buik te kruipen, waarbij zij verschrikt wegspringt en met haar achterpoten kan zij dan hele plukken haar uit de vacht van de ram slaan. Ten slotte lukt de paring toch en na zes weken, rond begin februari, werpt de moer haar eerste jongen. Het zijn er één, twee of zelden drie. De jonge haasjes worden op een willekeurige plaats geworpen. Als daar onvoldoende dekking is, zoeken ze al de eerste dag een andere plaats op. Een hazemoer werpt per voortplantingsperiode meestal viermaal jongen, wat het totaal op het einde van het jaar op elf à twaalf jongen brengt.

Vogels van een jong bos

In het jonge bos van de Baliekouter heeft zich een rijke verscheidenheid van vogelsoorten gevestigd. Tijdens de winter zwerven groepen **staart-** en andere **mezen** door het nog struikachtige bos. Het winterkoninkje doet zijn naam alle eer aan: luidkeels bakent het zijn winters voedselterritorium af.

Citreovlinder

Vanaf de lente dient zich een koor van uitgelezen zangertjes aan. In volgorde van verschijning zijn het: de **tjiftjaf**, de **fitis**, de **zwartkop**, de **grasmus** enz. De eerste twee zijn kleine groene vogeltjes die sprekend op elkaar lijken. Enkel als ze zingen verraden ze zich: ze fluiten immers hun naam. Om het gezang van de **zwartkop** of de **grasmus** uit elkaar te houden, moet je al een kenner zijn. Het zijn allebei kleine vogels met een onopvallend vederkleed. Enkel de zwarte bovenkop van het zwartkopmannetje valt op. In de vochtiger delen van het bos is de houtsnip een vaste wintergast. Hij leidt een verborgen bestaan en zijn bruin vederkleed

zorgt voor een optimale camouflage. Enkel als hij opvliegt, herken je hem aan zijn snelle zigzagvlucht. De **groene specht** gaat al lachend door het leven. Deze gespecialiseerde mierener heeft enkel grote bomen nodig om zijn nestholte in uit te hakken. Voor zijn dagelijkse hap zijn de jonge bospercelen van de

Atalanta

Baliekouter best geschikt: mieren en andere bodemdierpjes zijn er genoeg te vinden.

Overwinteraars fladderen de lente in

De vlinders hebben het moeilijk tijdens de winter. Sommige overwinteren als ei, pop of vlinder. Zij die als vlinder de winter overleven, zijn er bij de eerste lentezon bij. **Kleine vos, gehakelde aurelia** en **dagpauwoog** behoren tot de vroegste fladderaars, die de beschutting van een zonnige bosrand opzoeken om er op te warmen. Voor hun rupsen hebben ze het moes van de grote brandnetel van doen. In een jong bos op vroegere akkers of weiden is dit veelal geen probleem. De **brandnetel** houdt van voedselrijke grond en ook schaduw kan hij goed verdragen. De **citroenvlinder**, ook een echte voorjaarsvlinder, is een wat fijnere soort. Zijn rupsen lusten enkel het blad van **sporkenhout**, een veeleer zeldzaam boompje van zure zandgronden. In de Baliekouter werden sporken aangeplant om het citroentje een kans te geven.

Diverse hommelmkoninginnen, zowel grote **aardhommels, tuinhommels** als **weidehommels**, behoren tot het prille lentelegioen. Ook zij hebben op een vorstrijke plaats de winter verschalkt en zijn al vroeg uit de veren om een geschikte nestplaats te zoeken. Al brommend vliegen ze rond, terwijl ze her en der een holte inspecteren. Dit kan zowel een oud muizennest zijn of, zoals bij de **weidehommel**, ook een oud mezenest in een boomholte. Als ze eenmaal een nestplaats gevonden hebben, begint het werk voor de nieuwe koningin. Bij de opkweek van de eerste generatie staat ze alleen: nest inrichten, wascellen bouwen, eitjes leggen, larven voeden, popdoppen afsluiten ... De nieuwe hommeltjes zijn dwergjes in vergelijking met hun moeder. Toch zijn ze mans genoeg om de volgende generatie op te kweken.